

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

17 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Boico Victor

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Lazăr Vitalii în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 octombrie 2020, în cauza penală privindu-l pe

ȘOPRONCO Nicolae XXXXX, născut la
XXXXX, originar din XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 10.06.2020– 28.07.2020;

Instanța de apel: 17.08.2020 – 27.10.2020;

Instanța de recurs: 18.01.2021 – 17.02.2021.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Central, din 28 iulie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Șopronco Nicolae a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe termen de 8 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Potrivit prevederilor art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare, s-a suspendat condiționat pe o perioadă de probațiune de 1 an.

În conformitate cu prevederile art. 90 alin. (6) lit. a), f) și g) Cod penal, în perioada de probațiune, Șopronco Nicolae a fost obligat să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent, să participe la programe probaționale și să presteze 100 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că, Șopronco Nicolae la data de 18 aprilie 2020, fără a deține permis de conducere de categoria/subcategoria mijlocului de transport pe care îl conducea, aflându-se în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, cu concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de 0,76 mg/1, provocată de consumul băuturilor alcoolice, fapt confirmat prin tichetul Drager nr. 8371 din 18.04.2020 ora 22.39 minute, ignorând prevederile pct. 10.2 lit. a) al Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr.357 din 13.05.2009, care stipulează că „persoana care conduce

un autovehicul trebuie să posede și... permisul de conducere perfectat pe numele său. valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus”, pct. 14 lit. a) potrivit căruia - „conducătorului de vehicul ii este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate...” și prevederile art. 19 alin. (1) al Legii Nr. 131 din 07.06.2007 „Privind siguranța traficului rutier”, care prevede — „dreptul de a conduce un autovehicul se confirmă prin permisul de conducere, în care este indicată categoria și/sau subcategoria lui”, a condus o perioadă nedeterminată de timp motocicleta de marca „Muravei 2M-01” fără număr de înmatriculare, până aproximativ la ora 22.35, aceiași zi, când pe una din străzile XXXXX, a fost stopat de către reprezentanții poliției de patrulare.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, a fost atacată cu apel de către avocatul Lazăr Vitalii în numele inculpatului, care a solicitat casarea parțială a sentinței în partea ce ține de aplicarea pedepsei prin care i s-a stabilit pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, cu aplicarea art. 90 Cod penal și obligarea de a presta 100 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

În motivarea cererii de apel avocatul a indicat că, nu este necesară aplicarea pedepsei sub formă de închisoare. Reiterează că Șopronco Nicolae a fost condamnat cu 2 sancțiuni alternative în același timp, or dacă legea penală prevede 2 forme de pedepse instanța urmează să aplice doar una din acele pedepse, susținând că nu este posibil de aplicat atât pedeapsa cu închisoare cât și obligarea de a presta muncă în folosul comunității.

Menționează că instanța eronat a indicat că nu s-au stabilit circumstanțe atenuante, astfel instanța nu a aplicat circumstanțele atenuante prevăzute de art. 76 alin. (1) Cod penal: autodenunțarea, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii sau la identificarea infractorilor ori recunoașterea vinovăției. (2) Instanța de judecată poate considera drept circumstanțe atenuante și alte circumstanțe, neprevăzute la alin. (1).

Susține apărătorul că inculpatul a colaborat cu ancheta pe tot parcursul urmăririi penale, a oferit declarații detaliate și oneste, s-a prezentat la citația organului de urmărire penală. Menționează că pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului Penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Astfel, la stabilirea pedepsei penale, instanța nu a ținut cont de persoana inculpatului care a recunoscut săvârșirea faptelor invocate în rechizitoriu, se căiește sincer de cele săvârșite, declarațiile acesteia au importanță deosebită la stabilirea adevărului pe cauza penală menționată, aplicându-i o pedeapsă disproporțional de mare în raport cu circumstanțele în care a fost comisă fapta infracțională și urmările prejudiciabile, în acest sens urmând a se reține și faptul că pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă

de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 27 octombrie 2020, apelul avocatului Lazăr Vitalii în numele inculpatului a fost respins ca nefondat și sentința s-a menținut fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma prevederilor art. 95 și art. 101 Cod de procedură penală, prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportate la declarațiile date de inculpat în cadrul ședinței de judecată și probele administrate, a stabilit corect situația de fapt, dând faptei reținute în sarcina inculpatului, încadrarea juridică corectă și anume în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

În ceea ce privește cererea de apel prin care autorul pledează pentru stabilirea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității fără închisoare, s-a constatat că motivele invocate de apelant nu și-au găsit confirmare.

Verificând legalitatea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului s-a constatat că, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 65, 67 și 75 Cod penal, și la stabilirea categoriei și mărimii pedepsei a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează răspunderea, de condițiile de viață ale acestuia precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării celui vinovat.

Instanța de apel analizând în ansamblu circumstanțele cauzei, având în vedere căința sinceră a inculpatului, lipsa antecedentelor penale, are 2 copii minori la întreținere și că, a conclucrat cu organele de anchetă, și prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, instanța de fond corect a concluzionat că, nu este rațional ca Șopronco Nicolae să execute real pedeapsa cu închisoarea stabilită, fiind dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei în limita unui termen de probă, conform prevederilor art. 90 Cod penal.

Instanța de apel a considerat nefondată solicitarea apărătorului privind aplicarea doar a pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, or inculpatul anterior fiind privat de dreptul de a conduce mijloacele de transport, s-a deplasat la volanul motocicletei pe drumurile publice în condițiile în care se afla în stare de ebrietate și fără a deține permis de conducere, anterior fiind privat de acest drept, creând astfel un pericol iminent privind siguranța circulației pe drumurile publice, fiind notoriu faptul că, datorită încălcării normelor legale de circulație, au avut loc grave accidente de circulație care s-au soldat cu victime omenești și importante pagube materiale. Prin săvârșirea acestei infracțiuni s-a creat o stare de pericol pentru siguranța circulației rutiere.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Lazăr Vitalii în numele

inculpatului a atacat-o cu recurs ordinar, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10 Cod de procedură penală, solicitând casarea parțială a deciziei în partea ce ține de aplicarea pedepsei și pronunțarea în această parte a unei noi decizii prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă doar sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

În motivare recurentul a indicat că, inculpatul a fost condamnat cu 2 sancțiuni alternative în același timp, or dacă legea penală prevede 2 forme de pedepse instanța urmează să aplice doar una din acele pedepse, nu este posibil de aplicat atât pedeapsa cu închisoare cât și obligarea de a presta muncă în folosul comunității.

Apărătorul a reținut că instanța eronat a indicat că nu s-au stabilit circumstanțe atenuante. Instanța nu a aplicat următoarele circumstanțele atenuante prevăzute de art. 76 Cod penal- contribuirea activă în descoperirea infracțiunii și recunoașterea vinovăției.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului Penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Consideră recurentul că este ilegal și contrar principiului dublei încriminări, or art. 264¹ alin. (4) Cod penal prevede ambele pedepse aplicate inculpatului. Astfel printr-o faptă Șopronco Nicolae a fost pedepsit și cu muncă neremunerată și cu închisoarea, fapt care nu este posibil, or sancțiunea normei penale indicate prevede că se aplică ori închisoarea ori munca neremunerată.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului avocatului, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Din conținutul prevederilor art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală rezultă că *instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material. Conform recursului se critică hotărârea în partea stabilirii pedepsei cu închisoare suspendată executarea condiționată și cu muncă neremunerată.

În ce privește argumentul care reprezintă temeiul prevăzut la pct. 10), alin (1) art. 427 Cod de procedură penală conform căruia *hotărârile instanței de apel pot fi*

supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, Colegiul reține, că recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului și critică decizia instanțelor de fond numai cu referire la pedeapsa stabilită, solicitând aplicarea doar a muncii neremunerate în folosul comunității.

Motivele precum că instanțele incorect au individualizat pedeapsa inculpatului, neacordând deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, Colegiul penal le consideră drept lipsite de temei, or, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, de asemenea au fost luate în considerație solicitările inculpatului în cadrul ședinței de judecată.

Infracțiunea comisă de Șopronco Nicolae, prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 1 an. Din cele menționate, instanța a ținut cont de cerințele atât a acuzatorului de stat și a apărătorului, a caracterului inculpatului, și impactul infracțiunii asupra societății și a aplicat închisoare pe termen de 8 luni, iar conform art. 90 alin. (6) lit. a), f) și g) Cod penal, în perioada de probațiune, inculpatul a fost obligat să presteze 100 ore de muncă neremunerată în folosul comunității. Schimbarea pedepsei în muncă neremunerată în folosul comunității, conform solicitării recurentului nu a fost argumentată, iar recursul nu motivează de ce instanța de recurs ar trebui să se implice în schimbarea pedepsei inculpatului, în legătură cu care fapt, Colegiul penal respinge solicitarea dată.

Conform art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Colegiul menționează că, instanțele de fond corect au stabilit pedeapsa cu închisoare cu aplicarea suspendării condiționate a executării acesteia, însă aceasta nu

a aplicat și cealaltă pedeapsă inclusă în art. 264¹ alin. (4) Cod penal- *munca neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore* așa cum menționa recurentul. În sentință, în partea dispozitivă, instanța s-a exprimat prin aplicarea art. 90 alin. (6) lit. a), f) și g) Cod penal, care prevede că la *aplicarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, instanța de judecată îl poate obliga pe condamnat să presteze muncă neremunerată în folosul comunității*. Această muncă neremunerată nu reprezintă sancțiunea pedepsei principale după cum prevede art. 264¹ alin. (4) Cod penal, și prin urmare este inadmisibil argumentul apărării privind prezența dublei pedepse.

Pe durata termenului de probă instanța de judecată poate impune condamnatului respectarea uneia sau a mai multor obligații prevăzute de alin. (6) art. 90 Cod penal, în speța dată lit. a), f) și g).

Conform art. 62 alin. (3) Cod penal, muncă neremunerată în folosul comunității poate fi aplicată ca pedeapsă principală **sau** în cazul condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei - în calitate de obligație pentru perioada de probațiune sau, după caz, pentru termenul de probă.

Anume reieșind din aceste prevederi legale, la stabilirea pedepsei inculpatului, atât prima instanță, cât și instanța de apel, care a menținut soluția adoptată de prima, au ținut seama pe deplin de principiile de aplicare, prevăzute de art. 7, 61 Cod penal și de criteriile generale de individualizare, de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, criterii stipulate în art. 75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunilor, care fac parte din categoria celor ușoare, de motivul acestora, de persoana inculpatului, de condițiile de viață, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, că și-a recunoscut vina și s-a căit sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corijării și reeducării dânsului, cu atât mai mult că nu este la prima abatere legală, anterior fiind condamnat penal pentru infracțiuni similare și astfel, Colegiul reține că, corect s-a ajuns la concluzia că corectarea inculpatului poate avea loc doar prin suspendarea condiționată a pedepsei stabilite de instanță – închisoare pe termen de 8 luni ca pedeapsă principală cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, adică cu suspendarea executării pedepsei principale și cu obligațiunea de a presta 100 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

Prin urmare, Colegiul conchide că concluzia instanței de apel pe deplin corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind aplicată în limitele legii. Totodată, la numirea pedepsei inculpatului instanțele de fond au ținut cont de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care stipulează că în caz de aplicare a pedepsei închisorii inculpatul beneficiază de reducerea cu 1/3 din maximul și din minimul prevăzut de sancțiune, fiind stabilite noi limite cu care trebuie să opereze instanța de judecată la stabilirea pedepsei.

Analizând materialele cauzei și decizia instanței de apel, care este bine argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art. 394 Cod de procedură penală, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate, iar pedeapsa aplicată inculpatului este individualizată conform prevederilor legale, de aceea Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Lazăr Vitalii în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 octombrie 2020, în cauza penală privindu-l pe ȘOPRONCO Nicolae XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 martie 2021.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Boico Victor